

Graham Potter har fått sina spelare att dansa balett och spela teater. Det har gjort spelarna modigare, menar han.

»Det har kommit nya spelare som inte förstått någonting. Va? Ska vi spela teater? Alla är inte exalterade.«

förklarar hur man borde ha gjort.

»Men det är en skillnad när man har med människor att göra. Det är viktigt hur man kommunicerar ett budskap, vilka ord man använder, där brister många ledare.«

Själv gör han misstag varje dag.

»Det är lätt att säga att man ska lära av misstagen, alltså det jag säger till andra. Men jag känner ju själv att det är svårt att acceptera sina miss-

tag. Vi människor vill vara duktiga, framgångsrika, känna oss bra. Det är därför viktigt att ledaren också kan säga, »hallå, förlåt, jag gjorde fel«.«

»Vill man ha en miljö där människor känner förtroende och trygghet i det de gör måste ledaren själv vara först att kunna erkänna misstag. Jag har inte alla svar. Det måste jag våga erkänna. Jag gör massor av misstag. Varje dag. När det gäller ledarskap

måste man först och främst förstå sig själv. Varför reagerar jag som jag gör? Vilka är mina svagheter? Förstår man inte sig själv spelar man bara en roll som ledare.«

Och på tal om roll ...

ÖSTERSUNDS FK:S starke man Daniel Kindberg startade, utifrån en undersökning som visade att svenskar är mer rädda för att stå framför andra och prata än att dö, ett kulturprojekt. Spelarna, och alla andra i organisationen, skulle öva och uppträda inför publik i sammanhang som är helt främmande för dem. Långt, långt utanför trygghetszonen. Det ingår i kontrakten. De har både dansat baletten *Svansjön*, spelat teater och sjungit inför publik. Närmast väntar ett samarbete med Glada Hudikteatern, en teatergrupp »med utvecklingsstörda och normalstörda skådespelare«.

Allt projekt för att bli modigare och växa som människor.

Graham Potter tror stenhårt på idén.

»Det har kommit nya spelare som inte förstått någonting. Va? Ska vi spela teater? Alla är inte alltid så exalterade. Men de förstår numera varför när jag förklarar. Det är en fascinerande process och alla växer av den. Vi blir modigare. Det är min bestämda erfarenhet.«

Själv är han också med.

»Dansen var roligast. Jobbigast var att öppna vår sångföreställning med första numret, *Jämtlands-sången* på svenska, inför 1 500 åskådare. Jag var oerhört obekvämt. Jag övade med ett fint pianokomp. När det var dags stod ett band där. Men jag gjorde det. Tro mig, man känner sig som en rockstjärna ...« **☺**